

Δημοτικὴ Θέατρον

Περὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Καλομοίρῃ γίνεται πάγτοτε θόρυβος, δοσὶς περίπου καὶ ὁ θόρυβος τῶν δογάνων εἰς τὰ μελοδράματά τού. Διὰ τὸ «Δακτυλίδι τῆς μάνας» τὸ γεώτατον «μουσικόδραμα» ὅπερ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ δρᾶμα τοῦ μακαρίτου Καμπύση (κατὰ διασκευὴν τοῦ κ. Χόρου) ἐγράφησαν πνήλλα καὶ ἀντιφάσοντα. Εἴλικρινεῖς καὶ ἀνεπηρέαστοι κριταί. δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εὐθὺς εἰς συμπεράσματα, ἀποφεύγοντες λεπτομερείας, αἱ ὅποιαι διὰ τοὺς μὴ εἰδικοὺς θὰ ἥσαν ἵσως φορτικαί. Ως μορφὴ εἶνε τὸ «Δακτυλίδι» ἀνότερον, λυρικώτερον καὶ συμμετρικώτερον τοῦ «Πρωτομάστορα». Δὲν ἴκανοποιεῖ ὅμως τοὺς ἀναμένοντας περισσοτέρουν ἔμπνευσιν ἀπὸ τὸν μεστὸν ἄλλως ζωῆς καὶ ἐργατικώτατον συνδέτην. Εἶνε ἐπίσης ἐλληνικώτερον τὸ «Δακτυλίδι». Τὸ κυριαρχοῦν μοτίβο εἶνε τὰ Κάλαντα τῶν Χριστογέννων—τὸ ὡραιότερον μέρος τοῦ ὄλου ἔργου—τὰ ὅποια ἀνέπτυξεν ὁ μουσουργὸς κατὰ τρόπον ἀριστον. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ ὑπῆρξεν ἐκτάκτως εὐθενῆς διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτήν. Ἀτυχῆς ὑπῆρξεν ὁ κ. Καλομοίρης εἰς τὸ μπαλλέτο Καλλικαντζάρων καὶ Νηροῦδων. Ἐχρειάζετο περισσοτέρα μελέτη ἀπὸ λαογραφικῆς ἀπόφεως. Ἐπρεπε νὰ εἰχεν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα.

Τὸ σύγολον, κουραστικόν. Ἡ α' πρᾶξις μακροτάτη. Ἡ β' εἶνε ἐν ὄντερον, μὲ μόνον τὸ τραγοῦδι τῆς Νεράϊδας καὶ τὸν ὑμνογον τοῦ «Ηλιού ἄξια προσοχῆς. Καλλιτέρα ἡ γ' πρᾶξις μὲ τὰ τροπάρια καὶ τὴν ἐπανάληψην τῶν καλάντων καὶ τὸ μοιδολόγι τῆς Μάνας. Ἐν γένει τὸ ἔργον παρουσιάζει προστάθεια τεχνικῆς ἀναπτύξεως δημοτικῶν μοτίβων καὶ σύμφωνικὸν πλούτον, σύμφωνον· πρὸς τὴν γεωτέραν ἀντίληψιν τῆς παγκόσμιου μουσικῆς. Ὁ κ. Καλομοίρης δὲν ἀντιγράφει ἀπλῶς τὴν δημοτικὴν μουσικήν, ἀλλὰ δημιουργεῖ. Τοία μόνον ὑπάρχουν «Ελλ. μοτίβα» διὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἀτομική του ἐμπνευσις. Τὸ ὄλον ἔργον, μονότονον, καὶ τούτῳ διότι τὸ λιμπότερο στερεῖται σκηνικῆς δράσεως, κατάλληλον μόνον δι' ἀνάγνωσιν. Πλέον ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἐλαττωματική. Πενιχρὸς καὶ ἀκαλαίσθητος διάκοσμος, στενοχωρημένες ἡ φωνές. Ἡ δεσπ. Παντζοπόλουν δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὸν δυσβάστακτον χόλον τῆς πρωταγωνιστίας. Έρασιτεχνισμοὶ δὲν ταιριάζουν εἰς ἔργα ἀπαιτοῦντα καὶ ἔντασιν καὶ ἔκτασιν φωνῆς καὶ ἥθοποιαν ἔμπειρον. Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος ἀριστος εἰς τὰ Κάλαντα. Πολὺ καλὸς καὶ ὁ κ. Βλαχόποολος, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ κ.

Μωραΐτης ὑπελείφθη. Διὰ τὸ μπαλέττο, τι νὰ εἰπῇ τις; Παροδία, πρωτοφανοῦς ἀκινησίας καὶ ἀδεξιότητος συνο, θύλευμα.

Ἡ δευτέρα παράστασις τῶν μονοπράκτων Συμμαχιῶν ἔργων εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον περιέλαβεν ἐν Ἀγγλικόν, ἐν Βελγικόν καὶ ἐν Ἰταλικόν ἔργον. Παρεστάθη ἡ γνωστοτάτη «Φλωρεντινὴ τραγῳδία», τὴν ὅποιαν εἶδομεν ἔως τώρα πολὺ καλλίτερα παιζομένην. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παιχθῇ ἄλλο Ἀγγλικὸν ἔργον; Τὸ Βελγικόν ἦτο ἐν πρωτοτυπώτατον καὶ δυσκολώτατον εἰς ἐκτέλεσιν δρᾶμα τοῦ Μαίτεολικην «Μέσα στὸ σπίτι». Μὲ πολλὴν δύναμιν γραμμένον, ἦτο καὶ τὸ καλλίτερον παιχθέν. Ἐκράτησεν ἀμείωτον τὸ ἔνδιαφέρον τῶν θεατῶν καὶ ἐπροκάλεσε ζωηράν συγκίνησιν μὲ τὴν βιβήγην ὑπόκρισιν. Ἡ κ. Κυβέλη πολὺ καλύ εἰς τὸν περιεργότατον χόλον τῆς τῆς μιμικῆς, διότι φαίνεται μόνον εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸ σπίτι, χωδὶς νὰ ἀκούεται ἡ φωνή της. Διηγοῦνται δὲ τὴν τραγῳδίαν — ἀγγελία πνιγμοῦ μιᾶς κόρης εἰς τὴν οἰκογένειαν — οἱ διαβάται τοῦ δρόμου ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τὸ Ἰταλικόν ἔργον ἦτο τὸ ἀτυχέστερον, καίτοι ἔστάλη κατ' ἐκλογήν ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς ἔταιρειας τῶν συγγραφέων. Εἶνε ἔργον τοῦ Ἱωσήφ Τζούκα καὶ τιτλοφορεῖται «Υπὸ τὸν ζυγόν». Διερμηνεύει τὸν πόθον τῶν ἀλυρώτων πλήθυσμῶν τοῦ Ἀνω Ὑζόντζο, στερεοῖται διως πτοῦς καὶ ἐστεφικότητος,

Εασιλιπὸν Θέατρον

Ἡ δεσποινίς Κοῦλα Ζερβοῦ ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμπράνισίν της, συμπρᾶξε ἔρσιτεχνῶν, μετά τὴν ἐκ Παρισίων ἐπιστροφήν της. Καίτοι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔργου τῆς τραγικῆς σογάτας τοῦ Χρηστομάνου «Τὰ τρία φιλιά» δὲν ἦτο ἐπιτυχής, ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ τέχνην εἰς τὰς δραματικὰς μεταπτώσεις. Ἡ δ. Ζερβοῦ εἰς τὴν κομιεντή μᾶς ἐπιφυλάσσει ἀσφαλῶς μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας. Ἡ δεσπ. Μπενή Ψάλτη ὡς Λιάνα ἔδειξεν ἐν ἀληθινὸν τάλαντον ἥθοποιας. Ὁ κ. Τσιτσιλιάνος πολὺ καλὸς ὡς Φαίδης. Τὰ δόλλα μέρη είχον οἱ κ. κ. Φωκᾶς ὡς Ιατρὸς καὶ Φίλων, ὡς ὑπηρέτης.

Θεατρικὰ εἰδήσεις

Ἀπέθανεν εἰς τῶν κοατίστων παλαιῶν ἥθοποιων, ὁ Ἀδανάσιος Περιδῆς, ἐν ἡλικίᾳ 50 ἑταῖρη. Διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν φιλότιμον, ἀθόρυβον καὶ εὐσυνειδητού ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ θέατρον, δημιουργήσας όρλους εἰς οὓς ἐκτάκτως διεκρίθη. Ως Ἀβλάριος εἰς τὴν «Φαύσταν» τοῦ Βερναρδάκη, ὡς Σαϊλὼκ εἰς τὸ «Ἐμπορον» τῆς Βενετίας ἔγεινεν ἀσυναγώνιστος.

⌘ ΓΡΑΜΜΑΤΑ καὶ ΤΕΧΝΑΙ ⌘

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ νέα ἐπιτροπὴ τῆς Διαρκοῦς Καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως διὰ τὸ ἔτος 1918 ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Β. Μποκατσιάμπη ὡς προέδρου, Ε. Ἰωαννίδου ὡς γραμματέως, Α. Καλούδη, Σ. Μηλιάδου καὶ Ν. Γεωργαντῆ. Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ Ζαππείῳ αἴθουσα τῆς Ἐκθέσεως κατελήφθη διὰ στρατιωτικᾶς ἀνάγκας, σκέψις γίνεται ὅπως διοργανωθῇ ἡ ἐκθέσις εἰς αἰθουσαν τοῦ «Παρονεσσοῦ» ἢ τοῦ Πολυτεχνείου.

— Κατὰ τὴν λήξασαν Διαρκῆ Καλλ. Ἐκθεσιν

ἐπωλήθησαν καὶ δύο ἔργα τῆς δεσποιν. Εὐδοκίας Σαμοῖλη.

— Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ «Ελληνικοῦ» Εκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου, κατὰ πρότασιν τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Ἀθαν. Βρυζάκη, ἀπεράσιος νὰ στήσῃ μαρμάρινην προτομὴν τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Λασκαρίδης εἰς τὴν φωτικήν της προσωπικήν, διεκρίθη. Ως Ἀβλάριος εἰς τὴν «Φαύσταν» τοῦ Βερναρδάκη, ὡς Σαϊλὼκ εἰς τὸ «Ἐμπορον» τῆς Βενετίας ἔγεινεν ἀσυναγώνιστος. Εκπαιδεύσεως.

— Εἰς προθήκην τοῦ βιβλιοπωλείου Ἐλευθερουδάκη ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα Γάλλος ζωγράφος κ. Μανδίκιος Ροντέ, ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῶν Παρισίων, ἔξεθεσε μέρος τῶν ἔργων, τὰ δοποῖα ἐπωράφησεν ἐπισκεψθεὶς τοὺς τόπους τῆς Ἀχαΐας Ἐλλάδος. Διὰ δυνατοῦ καὶ ζωηροῦ χρωστῆρος ἀνεπαρότητεν ἀθύνατα τῆς ἀρχιτότητος μηνημεῖα, ἀποδύσας διὰ τῶν εἰκόνων τῶν τὸ μεγαλεῖν τῶν δοξασμένων ἐρειπών. Εἰς τὰ ἔργα τοῦ φιλέλληνος καλλιτέχνου διακρίνει κανεὶς τὸ μέγα πλεονέκτημα τοῦ μαγευτικοῦ φωτισμοῦ, μὲ τὸν δοποῖον χρωματίζοντα αἱ ἀρχιτότητές μας καὶ διαφόρους στιγμὰς τῆς ήμέρας.

— Ο γλύπτης κ. Ν. Στεργίου φιλοτεχνεῖ μαρμαρίγην προτομὴν τοῦ θανόντος Σαιξηροίστου Μιχαήλ Δαμιαράλη. Ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς προτομῆς θὰ καραχθῇ τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Σαιξηροῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ πέμπτη συναυλία τῆς διεύθυνστρας τοῦ Ἡρόδειου τῆς Ληξάσης περιόδου, ἵτις εἰχεν ἀναβληθῆναι διὰ τὸ φθινόπωρον, ἥσχισε μὲ τὴν ἑκτηνὴν συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν, τὴν Ποιμενικήν. Ο μέγας συνθέτης εἰς τὴν ποιητικωτάτην αὐτὴν σύνθεσιν ἔξεδήλωσεν ὅλον τὸν διάπυρον πρόδος τὴν φύσιν ἔρωτά του. Ἀποτελεῖται δὲ αὐτῇ ἐσιρᾶς εἰκόνων καὶ σκηνογραφιῶν τῆς φύσεως. Ἐν ἀρχῇ ἐκδηλοῦνται συναυσθήματα καρᾶς διὰ τὴν ἄφιξιν εἰς τὴν ἔσοχήν. Ἐπειτα κατὰ σειρὰν εἰκόνες σκηνῆς παρά τι ωάκιον, ἡ εὔθυμος συνάθροισις τῶν χωρικῶν, θύελλα, ποιμενικὸν ἄσμα καρᾶς διὰ τὴν μετὰ τὴν καταιγίδα αἰθρίαν. Καὶ εἰς τὰ πέντε αὐτὰ μέρη τῆς συμφωνίας κωριαρχοῦν μᾶλλον συναυσθήματα ἢ περιγραφὴ ὑλικῶν πραγμάτων. Ἐξετέλεσθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μαρσίου, — τοῦ δοποῖου τὴν ἐπάνοδον δικτύως ἔχαιρετοσε ζωηρότατα τὸ ἀκροατήριον — μειὰ πολλῆς ἀκριβείας. Ἰδίως ἡ Καταιγίς ἀπεδόθη παραστατικώτατα, τὸ δὲ ποιμενικὸν ἄσμα μετά πολλῆς λεπτότητος.

Τὸ Concerto διὰ τρία βιολία τοῦ Ἰταλοῦ διασήμου βιολιστοῦ Vivardi (+1743) ἔξετελέσθη ὑπὸ τῶν κ. κ. Μπουστιντού, Λυκούδη καὶ Σούλτσε, συνοδείᾳ δοχήστρας ἐγχόρδων, μετὰ τῆς προσιδιαζούσης εἰς τοὺς ἐκτελεστὰς τέχνης.

Ἡ «Φαντασία» τοῦ Βέλγου συνθέτου Jongen, τοῦ διαυριθέντος εἰς συνθέσεις μουσικῆς δωματίου καὶ ἐκκλησιαστικᾶς, ἔχει γραφῆ ἐπὶ δύο λαϊκῶν Χριστουγεννιάτικων ψαμάτων τῆς Βαλλονίας. Εἶναι σύνθεσις πλήρης χάριτος καὶ τεχνικώτατα γραμμένη. Ὁ Jongen ἐνεπενύσθη τὸ ἔργον ἀπὸ τὰς δοκιμασίας, ἀς διέρχεται ἡ πατρίς του, ἡ πρώτη δὲ ἐκτέλεσις ἐγένετο εἰς τὰ Concerts-Colonne τῶν Παρισίων τὸν κειμῶνα τοῦ 1915—1916.

Ἡ «Ἄρλεξιανή» τοῦ Μπιζέ, ὡς πλέον εὐκολογόντος μουσικῆς, νεωτεριστικὴ καὶ ζωηρά, ἥρεσε πολὺ. Εἶναι τὸ Κύκνειον ἄσμα τοῦ προώρως θανόντος Γάλλου συνθέτου, ἔχει δὲ γραφῆ διὰ τὸ δυμώνυμον δράμα τοῦ ἀλφόγου Δωδέ, παρασταθὲν τὸ 1873—ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ συνθέτου τῆς «Κάρμεν». Ἡ ἐπιτυχία τῆς τόσον λεπτῆς καὶ αἰσθηματικῆς αὐτῆς μουσικῆς ὑπῆρξε πανταχοῦ τῆς Ενδρώπης σημαντική. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς «Ἄρλεξιανῆς» ἐσημείωσε μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας τῆς δοχήστρας. Πιθανώτατα νὰ ἐκτελεσθῇ διλόκληρον τὸ ἔργον συμπράξει τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἡρόδειου.

— Τῆς τελευταίας συναυλίας τῆς ληξάσης περιόδου ὅλον τὸ πρόγραμμα ἦτο ἐκλεκτόν. Η δοχήστρα ἀφοῦ

ἔξετελεσε τὴν σύντομον εἰσαγωγὴν τοῦ μελοδράματος τῆς Μπερλιός «Ρωμαϊκὴ Ἀπόκρεω», ἔδειξε μίαν ζητευτὴν συνοχὴν εἰς τὸ τελευταῖον Κονσέρτο τοῦ Μπετόβεν διὰ πιάνο, ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ὑπέροχα τοῦ μεράλου μουσικοῦ, πλήρης μελῳδίας. Ἡ δεσπ. Λογοθέτη ἔπαιξε μὲ πλήρη κατανόησιν καὶ ἀπέδωσε τὸ ὑφας χωρὶς διξιοτεχνισμόν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα καὶ ἀκρίβειαν. Ἰδίως τὸ adagio ἔξετελέσθη ἀργόγεω.

Ο «Μαθητεύμενος μάγος» τοῦ Πώλ Ντυκᾶς, εἶναι μία ζωγραφικὴ μουσική ἔξοχως παραστατική, ἐπιηρεασμένη ἀπὸ τὴν σχολὴν τοῦ Μπερλιός, γραφεῖται διὰ τὴν διμήνυμον μπιλλάντα τοῦ Γκατίτε. Ἡ δοχήστρα εἰς τὴν πολυσύνθετον ἀπόδοσιν τῶν δισκόλων καὶ ποιητούπων θεριάτων ἀγαπητοῦ μηδημού τοῦ Γκατίτε, ὡς καὶ τὰ σόλα τῶν πνευστῶν δραγάνων. Ο χρωματισμὸς τῆς περιγραφικῆς νεωτεριστικῆς συνθέσεως ἔδρυθη πλήρης. Ἡ σύνθεσις αὕτη, τὸ πρῶτον ἐκτελουμένη ἐν Ἀθήναις, ἐνεπούησε ζωηροτάτην ἐντύπωσιν.

Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν πρώτην σούνταν τοῦ «Περές Γκύντε» τοῦ Γρήγορη, ἥν ἔγραψε διὰ τὸ διμώνυμον δρᾶμα τοῦ «Ιψεν». Εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ λαϊκὸν «folkore» τῆς Σκανδιναվίας, πλήρης ποιήσεως. Τὸ β'. Ιδίως μέρος, τοῦ Θανάτου τῆς «Ἄς», διγνωστὸς ἐπιθανάτιος λυρικώτατος θρῆνος, ἡ κούνισθη μετά θρησκευτικῆς σιγῆς, ἐπανελήφθη δέ.

Τὸ γ'. μέρος (ό κορδὸς τῆς «Ἀντιτάς») ἔχει μίαν λεπτοτάτην ἀπόρρωσιν τῆς Ανατολικῆς ἐπιπνεύσεως, τὸ δὲ τελευταῖον μέρος, δὲ κορδὸς εἰς τὸ ἀντρόν τοῦ Βασιλέως τῶν δρέσων, εἶναι μία ἀντίθεσις μεγαλοπρεπούς ζωηρότητος.

— Ἡ συνεργασία δύο ικανωτάτων καὶ εύσυνειδήτων ἐκτελεστῶν, τοῦ βιολιστοῦ κ. Σούλτζε καὶ τοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ κ. Φραγαντάτου ὑπῆρξεν ἀριστονικὴ εἰς τοφόγραμμα ἀμφιφωμένον εἰς κλασικὴν μουσικήν καὶ περιλαμβάνον σονάτας τοῦ Μόζαρτ, τοῦ Φράγκ καὶ τοῦ Σίνδιγκ. Οἱ δύο καλλιτέχναι ἔπαιξαν μὲ πολλὴν δέξιότητα καὶ αἴσθησια. Τὸ βιολὶ τοῦ κ. Σούλτζε θετικόν, τὸ παίξιμο τοῦ κ. Φραγαντάτου ἀριστονισμένον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀπλοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐστηροῦ ὑφους τῆς μουσικῆς δωματίου. Ἐκ τοῦ προγράμματος, ἀριστα ἔξετελέσθη ἡ σονάτα τοῦ Φράγκ, ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔγγα τοῦ συνθέτου ὡς μορφὴ καὶ ὡς ίδέα. Ἐπίσης ἐκ τῆς σονάτας τοῦ Σίνδιγκ ἦρεσε πολὺ ὡς romance.

— Ο κ. Γ. Ξανθούποντίδης τοῦ Όδειου τῆς Γενεύης εἰς συναυλίαν ἥσ τὸ πρόγραμμα — διατί Γαλλιστὶ συλλεταγμένον; — μόνος ἔξετελεσε, διηγήνευσε μετὰ πολλῆς τέχνης δυσκόλους συνθέσεις. Ἐπαξε τὴν «Toccata et Fugue» τοῦ Μπάχ — Τάουζιγκ, τὴν σονάταν (ἀρ. 53) τοῦ Μπετόβεν, μίαν Etude τοῦ Σοπέν, μίαν Σονάταν τοῦ Δεμπουσόν καὶ τὸ βάλς τοῦ Μεινιστό τοῦ Λίστ. Τὸ παίξιμον του εἶναι εύστροφον, καθαρὸν καὶ ἐκφραστικόν, ἡ δὲ ἀπόδοσις ἀτομική, ἀλλὰ καὶ πολὺ γευρική.

— Η ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Λυκούδη δοθεῖσα ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ συναυλία, ἥν ἐτίμησεν ὁ Βασιλεύς, εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἐξετέλεσε νέας ὄλως συνθέσεις μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν δεξιοτεχνίας. Ἡ Petite suite τοῦ Σιαφατέλι, ἡ Ciaccona τοῦ Μπάχ, τρεῖς Ρωσικαὶ λαϊκαὶ μονωδίαι τοῦ Μπρούντ, τὸ andante καὶ sherczando ἀπὸ τὴν Ισπανικὴν συμφωνίαν τοῦ Lalo, Οὐγγρικαὶ μονωδίαι τοῦ Ερνστονή πατέτελον τὸ πρόγραμμα, παρουσιάσαντα ἐν Μωσαϊκὸν τοπικῶν ἐμπνεύσεων. Η δεσποινίς Κοτοπούλη ἐνεφανίσθη ὡς ἔνωραιον διάμεσον, ἀπαγγείλασα ποιήματα τοῦ Σο-

λωμούν, τεῦ κ. Πορφύρα και τὴν «Λίθην» τοῦ Μαβίλ λη μὲ πολὺ αἰσθημα.

— Ἡ κ. Εὐτυχία Καμπανάκη ἔδωσε τὴν ἐτησίαν συγανύιαν τῆς εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ὁδείου. Ἐφαλε μονωδίας γνωστῶν μελοδραμάτων, δ. κ. Δογκομπάρδη ἔπαιξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δύο τεμάχια και ἐτραγούδησεν δι μαθητής τῆς κ. Καμπανάκη κ. Βλεσίδης.

— Ὁ Ραθύφωνος κ. Γ. Λουνλούδας ἔδωσε σιναυλίαν, ἡς τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συνέσεις Ἰταλῶν μουσουργῶν και τῶν ἱδιῶν μις Λανδάγκα και Σανθοπούλου. Τῆς συναυλίας μετέσχεν ὁ βιούτονος κ. Ἀγγελόπουλος, ἡ δεσποινίς Πασχάλη και δ. κ. Μυλωνᾶς.

— Ἡ πρώτη συγανύια τῆς ἐφετεινῆς περιόδου τῆς Ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου ἀπετελέσθη ἀπὸ πρόγραμμα ποικιλώτατον. Ἐπαίχθη ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας ἡ ὄρχηση συμφωνία τοῦ Μπετόβεν, ἦν δὲ ἱδιὼς ώνομαζε «Μικρὸν συμφωνίαν» εἰς ἀντίθεσιν τῆς 7ης, ἦν ἔθεωρει μίαν τῶν σημαντικωτέρων. Ἡ 8η συμφωνία, ἡτις σπανίως ἐπεκλεῖται, ἔχει ἐν τούτοις ἔνα τύπον τόσον νέον και τόσον ποικίλον, ὅστε νὰ μὴ δικαιολογεῖται ἡ πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορία τῶν κριτικῶν. Τὸ andante scherzando εἶναι ὑπὸ ἔποιψην τύπου ἐν τῶν ωραιοτέρων δημιουργημάτων τοῦ ἐμπτευσμένου μουσουργοῦ, πλήρες κάριτος και ἀφελείας. Ἄντιθέτως, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς συμφωνίας εἶναι πλήρες ζωῆς, ἀξιοσημείωτον ἱδίως διὰ τὸ ἀραπτυσσόμενον θαυμάσιον crescendo. Κατόπιν ἐξετέσθησαν αἱ «Variations symphoniques» τοῦ Φράγκη, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀσπασίας Ἀγγελινίδου ἐπὶ κλειδοκυμβάλου και τῆς ὁρχήστρας. Εἶναι ἡ σύνθεσις αὗτη τὸ προτελευταῖον ἔφορον τοῦ Φράγκη, ὅστις θεωρεῖται ὁ μεγαλείτερος μουσικούσυνθέτης τοῦ Βελγίου. Ὁ γαρακτὴρ τοῦ μυστικισμοῦ τοῦ ἀποκαλύπτεται ὅλοληρος εἰς τὸ ἔργον αὐτῷ. Ἡ δ. Ἀγγελινίδου ἔπαιξε μὲ ἀκρίβειαν και αἰσθημα, δὲν ὑστέρησε δὲ ὡς πρὸς τὸν χρωματισμὸν εἰς τινα μέρη ἀλλ’ εἰς τὴν ἔντασιν τῆς ὁρχήστρας δὲν κατόρθωντε νὰ ἀκουσθῇ. Εἰς τὴν δυναμικὴν ἐκδήλωσιν ὑπελήφθη.

‘Ηκολούθησεν ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας τριῶν τεμαχίων τοῦ Ρεμό (1683-1764) ἐνὸς μενούέτου ἐκ τῶν «Πλαταιῶν» κωμικοῦ μελοδράματος, τῆς Musette και τοῦ Tambourin ἐκ τῶν «Εορτῶν τῆς Ἡβῆς μελοδράματος—μπαλλέτου. Εἶγαι ὡραιότατα, πλήρη κάριτος και ζωῆς, ἀποδοθέντα ἀριστα ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας. Ὁ κ. Κιμ. Τριανταρύλλουν ἔφαλε τὸ recitativo και air τοῦ «Ιωσήφ ἐν Αἴγυπτῳ» ἔφορον τοῦ Μεχύλ, τοῦ πρώτου χρονολογικῶν μεγάλου δραματικοῦ μουσικοῦ τῆς Γαλλίας. Τὸ ἔργον παρεστάθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Opera Comique τῷ 1807, καί τοι δὲ εἶναι μεστὸν ὑψούς και δραματικῆς δυνάμεως, ὑπενθυμίζον τὸν Gluck, ἐν τούτοις ἀπέτυχε, ἡ ἀποτυχία δὲ ἐπλήγωσε βαθέως τὸν Μεχύλ, ἀποθανόντα μετ’ ὀλίγον ἐκ φθίσεως. Ἐν τούτοις δὲ «Ιωσήφ» ἀτεγνωρίσθη διὰ ἀριστούργημα και παρέμεινεν εἰς τὰ προγράμματα τῶν μεγάλων θεάτρων. Ὁ κ. Τριανταρύλλουν ἐτραγούδησε σινοδευόμενος ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας μὲ αἰσθημα· ἡ φωνή του γλυκεά πάγτοτε, εὐηχος και ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν σχολήν. Ἡ ὁρχήστρα ἐξετέλεσε κατόπιν τὸ ωραιότατον «Ισπανικὸν καπρίτοιο» τοῦ Ρώσου μουσουργοῦ Rimsky-Korsakow, γραμένον ἐπὶ «Ισπανικῶν λαϊκῶν και χορευτικῶν μοτίβων διερμηνευμένων μὲ τὴν ἐπιδρασιν τῆς Ρωσικῆς ἐσωτερικότητος, εἰκόνα πλήρη φωτός και φαντασίας.

‘Η συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὸ μεγαλόπνευστον συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Λιστ «Les Preludes» ἐμπνευσμένον ἐκ τοῦ Λαμπρτίνου. Ἐπαίχθη μὲ μεγάλην συνοχήν.

— Ἡ δευτέρα συναυλία δοθείσα ἐν σπουδῇ ὑπέληφθη εἰς ἐκτέλεσιν. Ἡ ὁρχήστρα δὲν είχεν ἐπαρκῶς δισκηθῆ. Τὸ πρόγραμμα ἤρχισε μὲ τρία ἀποσπάσματα τοῦ ἡρωϊκοῦ μπαλλέτου «Κέφαλος και Προκοπίς» τοῦ Βέλγου Γκερτզ—Ταμβουρίν—Μενουέτο—Gigue—και τὰ τρία λεπτότατα ώς ἔμπνευσις. Ἡ δεσποινίς Νέλλη Ἡπίτου ἐξετέλεσε μετὰ τῆς ὁρχήστρας τὸ Κονσίρτο εἰς γνήσιαν τοῦ Μόζαρτ τὸ παξιμών τῆς ἀκριβῆς, ὑστέρησεν δικιας κάπας εἰς λεπτότητα και αἰσθηματική. Τὸ Larghetto ἐπαίχθη καλλιτερα τῶν δύο ἄλλων μερῶν.

‘Ο κ. Μαρσίκ μὲ ἔξαιρετην ζωηρότητα διηρέθη τὴν μετρίαν ἄλλως ἐπελέσθησαν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς «Δεονώρας» τοῦ Μπετόβεν, τὸ ωραίον και ποικιλώτατον αὐτὸν δραματικὸν καλλιτέχνημα, διπερ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐκ τῶν τεσσάρων εἰσαγωγῶν ὃς ἔχει γράψη δι μέγας μουσικόγος.

Τὸ ἐλκυστικότερον μέρος τοῦ προγράμματος, τὸ και καλλιτέρον ἐπελεσθέν, εἶνε δ. «Κύνος τῆς Τουνέλα» τοῦ Φινλανδοῦ Sibelius, διεκρίθη διὰ τὴν ἐπὶ δημωδῶν προτύπων βασιζομένην δημιουργίαν ἐθνικῆς μουσικῆς. Εἶναι ἡ μελοποίησις ἐνὸς θρύλου ἐκ τοῦ Φινλανδικοῦ λαϊκοῦ ἔπους «Kalevala», πλήρης γραφικότητος. Η Τουνέλα εἶναι δ. «Ἄδης τῆς Φινλανδικῆς μυθολογίας, περιβαλλόμενος ἀπὸ ἔνα πλατύν ποταμὸν μὲ μαῦρα δρμητικὰ ὕδατα, ἐφ’ ὃν νηγόμενος ἀδει ὁ Κύνος. Πένθιμος και μελαγχολική διήκνει ἡ μελωδία. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διεκρίθη δ. κ. Maurino εἰς τὸ Ἀγγλικόν πέρας. Τοῦ ἱδίου συνθέτου ἐπαίχθη τὸ «Valse triste» θαυμάσιον διὰ τὴν περιπάθειαν και γλικότητα.

‘Ο διπλωματοῦχος βιολιστής κ. Φ. Βολονίνης ἔπαιξε μετὰ τῆς ὁρχήστρας τὸ ποιητικώτατον Κονσέρτο εἰς σι λέλασον τοῦ Σαίν—Σάνς τὸ και ἄλλοτε κατ’ ἐπανάλαμψιν παιχθέν. Ο νεαρὸς βιρτουόζος ἔπαιξε μὲ μιχανισμὸν ἐξαιρετικόν και περισσὴν ψυχαριμίαν. Η συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν γνωστὴν εἰσαγωγὴν «Ταγγάνοντερ», ἡτις ἔδει νὰ παραληφθῇ, δηλ’ μόνον νὰ παιχθέσσα ἥδη πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ και διὰ νὰ συντομεύῃ τὸ μακροτάτης διαρκείας πρόγραμμα.

— ‘Ο νεαρώτατος βιολιστής ἀλλὰ και ἀληθινὸς καλλιτέχνης κ. Φρ. Βολονίνης ἔκαμε τὴν πρώτην μετά τὸ πέρας τῶν οπουδῶν του ἀτομικὴν ἐμφάνισιν, ἐν συναυλίᾳ καθ’ ἥν ἐξετιμήθη τὸ ἐξαιρετικὸν τάλαντον του, τὸ ὑποσχόμενον μέλλον ἐπιτζηλον. Εἰς τὴν Τζίλια τοῦ Διαβόλου τοῦ Tartini—Kreisler—ἀπὸ τὰς ωραιοτέρων συνθέσεις διὰ βιολί—εἰς τὸ Κονσέρτο τοῦ Παγανίνι τοῦ ὅποιου ἐξετέλεσε τὸ πρῶτον μέρος, εἰς τὴν «Μέλισσαν» τοῦ Σοῦμπερτ διεκρίθη. Εἶναι τὸ παίξιμον του ἀσφαλές, τεχνικὸν, ἀκριβές· δὲν ἔχει δύμας ἀρκετὴν αἰσθηματικότητα. Η κ. Σκέπερος ἐτραγούδησε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Μαρσίκ, μετ’ ἐπιτυχίας, ιδίως τὸ Ἰγνικὸ τραγούδι τοῦ Beethoven.

— ‘Η κυρία και ἡ δεσποινίς Φωκᾶ—φωνητικὴ δυάς ἀρμονική, καιτοι πρόκειται περὶ καθηγητρίας και μαθητρίας—ἐνεργασίσθησαν εἰς συναυλίαν, ἡτις ὅπως πάγτοτε ἔσχε ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιτυχίας. Η κυρία Φωκᾶ μὲ τὴν τεχνικὴν και σχεδὸν ἀναλλοίωτον φωνήν της διεξῆλθε τὸ μέρος της—ἀφετε πλούσιον—δίκως καμιμίαν κόπωσιν. Ηρχισεν ἀπὸ τὴν κλασικὴν μουσικήν, μετεπήδησεν εἰς τὴν γεωτέραν και δὲν παρέλειψε τὴν Ἑλληνικήν. Διεκρίθη ιδιαι-

τέρως εἰς τὸ Larzo τοῦ Χένδελ, τὸ Rossignol τοῦ Monsigny, εἰς τὸ Invitation de voyage τοῦ Duparc. Τὴν Βιβαντιέραν τοῦ Γκοντάρδησε μὲ πολλὴν ζωηρότητα.

Ἡ δεσποινὶς Φωκᾶ μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ διοὲν διαπλασσόμενην φωνήν της ἐτραγούδησεν ἐν ἄιμα ἐκ τοῦ «Ιππολύτου» τοῦ Ραμώ μὲ τοὺς τεχνικοὺς λαργγισμούς, μίαν μονῳδίαν ἐκ τῆς «Ναυσικᾶς» ἀνεκδότου μελοδράματος τοῦ παρ. ἥμιν διατρίβοντος λογαργοῦ καὶ ἀρχαιολόγου κ. Μπουλανζέ καὶ τὸ Perle du Brésil τοῦ Δαντίδ. Ἐγ δυσδίκ δ' ἔφαλαν ἀμφότεραι ἐν μέρος ἀπὸ τὴν «Εὐρωπάνθην» τοῦ Βέμπερ. Ἐλληνικὰ ἄιματα ἔφαλεν ἡ κ. Φωκᾶ τὴν «Κατάραν» τοῦ κ. Καλομοίρη, τὸν «Λυρωτήν» τοῦ κ. Λαυράγκα καὶ τὸ «Πουλάκι» τοῦ κ. Γ. Δαμπελέτ.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν λεπτήν καὶ προσεκτικήν συνοδείαν εἰς τὸ πιάρο τοῦ κ. Μητρόπολου. Ἡς ἑλπίσωμεν ὅτι τὸ πρόγραμμα προσεχούς συναυλίας θὰ παρουσιάσῃ ἐντελῶς νέας συνθέσεις.

— Ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ συναυλία τῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ἄσματος δεσποινίδος Μαργαρίτας Κορτέση. Ἡρεσεν ίδιαιτέρως εἰς τὸ «Πρὸ τῆς μάχης» τοῦ Σοπέν. Ἐφαλε καὶ δύο Ἐλληνικὰ τοῦ Σαμάρα καὶ τοῦ κ. Λαυράγκα. Ὁ κ. Σκόκος ἔξετέλεσε πολὺ καλὰ ἐν ἵντερμέτζο τοῦ Μπράμζ καὶ μίαν γυντωδίαν καὶ τὸ impromptu εἰς φά ντιές μετίσον τοῦ Σοπέν.

— Ὁ συμπαθής συνθέτης καὶ κιλλιτέχνης τοῦ ἀριονίου κ. Τιμ. Ξανθόπουλος ἔδωσε συναυλίαν, λίαν ἐπιτυχῆ. Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑκλεκτάς συνθέσεις τοῦ Μπάζ, τοῦ Γκρίγκ, τοῦ Ρόνιπιντστάϊν, τοῦ Γκουνγώ, τοῦ Παγανίη, ἔκτελεσται δὲ ἡ κ. Σκέπερζ, οἱ κ. κ. Ἀγγελόπουλος καὶ Μωραΐτης Ὅ κ. Ξανθόπουλος ἔξετέλεσεν ἐπὶ ἀρμονίου τρεῖς ώραιοτάτας συνθέσεις, πλήρεις μελῳδίας, αἱ δύοιαι ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐγένετον. Ἰκανὸν μέρος τοῦ πρόγραμματος ἀπετέλουν ώραιότατα ἄσματα, ὑπὸ τοῦ κ. Ξανθόπουλου μελοποιηθέντα, ἐπτά ἐν ὅλῳ — τὰ δραματικά του.

— Ἡ μουσικοθεατρικὴ ἑσπερίς τοῦ «Παρνασσοῦ» ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων — ἡ καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τιμῆτησα — δὲν είχεν ἐφέτος τὴν συνήθη ἐπιτυχίαν. Ἡποτὲ ἐντελῶς ἐραστεχνική, Ἐλληνογαλλικὴ δέ. Ἐπαύθησαν δύο μονόπρακτα· τὸ ἐν ἥτο μία μικρὰ κωμῳδία διαλογικὴ τοῦ Κουρτέλιν «La peur des coups». Ἐπαιξαν ἡ δεσπ. Dedeoyard, χαρίεσσα, τελεία Παριζιάνα καὶ ὁ κ. Φωκᾶς μὲ συνεχεῖς δλλὰ καὶ μονοτόνους νευρικὰς κινήσεις του, ἀλλ' ἀμεμπτος εἰς τὴν Γαλλικὴν προφοράν. Τὸ ἄλλο μονόπρακτον ἥτο δραμάτιον τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη, διὰ πρώτην φροντὶν παιζόμενον, τὸ «Γράμμα». Ἡ ὑπόθεσις τετριμένη — ἐγκατάλειψις τῆς συζυγικῆς στέγης — μὲ μόνην πρωτοπίαν ὅτι ὁ σύζυγος εἶνε τυφλός, τὸ δόπον προκαλεῖ μὲν δραματικότητα, ἀλλὰ καὶ δυσφορίαν. Ὅ κ. Τσιτσιλιάνος ὡς σύζυγος ἔπαιξε, ἡμιτορεῖ νὰ εἰπῇ τις, τέλεια. Αἱ κινήσεις του, ἡ φυσιογνωμία του, ἡ κουραστικὴ καὶ πένθιμη φωνή του ἥσαν λίαν χαρακτηριστικά. Ἡ δ. Ζερβού ὡς σύζυγος ἔπαιξε μὲ πολλὴν λεπτότητα. Ὅ κ. Φίλων ἐντελῶς ἀκατάλληλος ὡς ἐραστής.

Ἡ δεσποινὶς Ἐλ. Δαμασκηνοῦ ἀπήγγειλε δύο Γαλλικὰ ποιήματα μὲ ὑπόκρουσιν βιολίου (Δυκούδης) καὶ κλειδοκυμβάλου (Μητρόπουλος). Ὅ κ. Τριανταφύλλου ἐτραγούδησε μίαν σύντομον μονωδίαν τοῦ παλαιοῦ Bélgom συνυμέτου Grétry καὶ ἐκτὸς πρόγραμματος, τὴν Σερενάταν Amant Jaloux. Ὅ κ. Τσιτσι-

λιάνος ἀπήγγειλεν εἰς ἔνα τόνον πολὺ μελοδραματικὸν δύο ποιήματα τοῦ μετριοφρονεστέρου τῶν ποιητῶν κ. Πορφύρα, τὸν «Χάρον» καὶ τὸ «Σύνιερα». Ὅ κ. Δυκούδης ἐπανέλαβε τὴν κατὰ τὴν συναυλίαν του παιχθείσαν «Petite Suite» τοῦ Chiaialetti.

Τὸ δραιώτερον μέρος τοῦ προγράμματος ἥτο μία φραγτασμική εἰσόδη, ἡτις συνώδευσε τὸν ποιητικὸν διάλογον τοῦ κ. Παλαμᾶ «ὁ Ποιητής καὶ τὰ Νειάτα», ἐκειλεσμένα ὑπὸ τῆς δ. Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ κ. Τσιτσιλιάνου. Τὴν πρώτη εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἐμμήμη τὴν ψυλικήν τῶν ἀρχαίων χορικῶν. Ὁ δεύτερος ἔπειτενε τὴν ἐν τῶν συχνῶν ἐμφανίσεων κλαυθιηρῶν μονοτόνα.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἡ ἐν Παρι ιοὶς συμπληρώσασα τὰς σπουδάς τις ἐχαστέχνις δεσποινίς Λιλὴ Λουσιώτου ἀνέρχεται προσεχῶς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς.

— Ἡ δεσποινὶς Μ. Ἀλεξανδρίδην, μαθήτρια τοῦ κ. Περονὸς εἰς τὴν Σοφόνην τῶν Παρισίων ἐκδίδει ἐν συνεργασίᾳ μετ' αὐτοῦ μελέτην περὶ τῆς Ἐλληνικῆς ποιήσεως.

— Ἀπέδινεν ἐν Γενεύῃ ὁ δημιοτιογράφος Γεώργιος Ἀργύρογλου, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡγιαίας του, διευθυντὴς διατελέσας ἐπ' ἐσχάτων τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη πρακτορείου τοῦ τύπου.

— Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπέθανεν ὁ Σέρβος ποιητής Μελεγγίν Μπόγιτς, μετὰ μακράν ὑσθένειαν.

— Διαπρεπέστατος ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κυπάρισσος Στέφανος ἀπέθανεν. Ἡτο αὐθεντία διεύρυνε κύρους εἰς τὰ μαθηματικά, ἔδρασε δὲ κοινωφελῶς εἰς διάφορα σωματεῖα καὶ ίδιαιτέρως εἰς τὴν Βιοτεχνικὴν Ἐταιρείαν, ἡς ὑπῆρξεν ἰδρυτής.

— Εἰς τὰ «Διογύτια» κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὑμίλησαν ὁ κ. Ν. Λάσκαρης περὶ τῆς ἀιαγγελίας τῶν πρώτων Ἐλληνῶν παραστάσεων, ἀναφέρας φαιδροτάτους τρόπους διαφημίσεως τοῦ νεωτέρου Ἐλλ. θεάτρου ἀπὸ τῆς συστάσεως του μέχρι τῆς ἔξωσεως τοῦ «Οθωνος». Ὅ κ. Δ. Καμπούρογλους μᾶς ἔξενάγησεν εἰς τὴν προσφιλῆ του Ἀττικὴν μὲ τὰ βουνά της, τὰ μοναστήρια της, τὰ νησάκια της. Ὅ κ. Σ. Μελᾶς ἀνέλισε τὸ ἔργον τοῦ Δούματος μέσην ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμον καὶ ἐν γένει ὡμίλησε περὶ τῆς ἡμικολογίας ἐν τῷ θεάτρῳ. Ὅ κ. Κυβέλη καὶ ἡ κ. Ζαφειροπούλου ἀνέγνωσαν τὴν γ' σκηνὴν τῆς γ' πράξεως τῆς «Φραγανιγάν» τοῦ Δουψᾶ, σχετιζομένην πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ διμιλητοῦ λεχθένια. Ὅ κ. Τσοκόπουλος ἀνέλισε τὴν ἴστορικήν ἔξελιξιν τεῦ Καραγκιόζη, παρενέίρας καὶ δύο-τρεῖς ἔξιπνάδες του.

— Εἰς τὰ «Ολύμπια» ἐγένοντο διαλέξεις περὶ τοῦ πολέμου. Ἐγδιαφέρουσα ἥτο ἡ ἀφήγησις τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου τῶν ἐγτυπώσεων του ἐκ τῆς ζωῆς τῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας καὶ τῶν χαρακομάτων.

— Εἴχηκολούθησαν αἱ διαλέξεις τῆς «Ἀκαδημίας τῆς Γυναικείας ἐκπαιδεύσεως». Ὅ κ. Σωτηριάδης ὠμίλησε διὰ τὰς «χειραφετημένας» τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ράδος διὰ τὰς γυναικας τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἰδίῃ διὰ τὰς ἡρωῖδας Ἀστήμων Γκούρα, Μαγτώ Μανογένους, Δόμιναν Βισβίζη καὶ Λασκαρίγιαν Μπουμπουλίναν, ὁ κ. Τσοκόπουλος διὰ τὴν Αἴκη. Δεσίου τὴν μεταφράστριαν τοῦ «Γκιασόν» τοῦ Βέργωνος καὶ τῆς ὄποιας ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἀρκετὰ δραματικά.

— Ὁ ποιητὴς κ. Ρήγας Γκόλφης ὠμίλησε — καλὰ ξυπνητούρια! — διὰ τὸ «Ταξίδι» τοῦ κ. Ψυχάρη, ἐν

τοῦ διποίου ὁ κ. Παπαγεωργίου ἀπήγγειλε τὸ λυρικώτερον μέρος, τὴν «Ἀγάπη».

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ Σαίν Καντὲν ἡσαν τὰ ἔργα τοῦ Λατούρ. Ἡ μαρτυρικὴ πόλις ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὰ λεπτότατα παστέλ, τὰ σχέδια καὶ τὰς εἰκόνας τὰ γεμάτα δύναμιν καὶ τρυφερότητα, ἀτινα ὁ μέγας Ἰωνάραφος ἐκληροδότησεν εἰς τὴν γενέτειράν του, τὰ διποία αὐτῇ ἐπρύλασσεν εἰνάθηψεν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς. Οἱ Γερμανοὶ ἔστειλαν ὅλια αὐτὰ τὰ ἔργα εἰς τὸ μουσεῖον τῆς πατρίδος των. Ὁ Λατούρ ἦτο ὁ μεγαλείτερος προσωπογράφος τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', τὰ δὲ ἔργα του ὑποβάλλουν ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτὴν ἐλευθεριότηταν ἥμδην, ἡτις ζαρακηρίζει τὴν ἐποχήν του.

—Ἀπεβίωσεν ἐν Λογδίνῳ, εἰς ἡλικίαν 78 ἑτῶν, ὁ Ἰωνάραφος Ματθαῖος Μάροες. Οὗτος χάνεται καὶ ὁ τελευταῖος τῶν τριῶν ἀδελφῶν καλλιτεχνῶν Ὀλλαγδῶν, ὃστις ἔγινε περιώνυμος εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν. Τὰ ἔργα του Μάροες, ποὺ ἐπωλοῦσε κυριολεκτικῶς γιὰ ἔνα κομμάτι ψωμί, τὰ μεταπωλοῦν εἰς μυθώδεις τιμᾶς οἱ ἔμποροι. Μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας εἰκόνας του τούς «Τέσσαρας Μύλοις» ἐπώλησε 150 φράγκα. Τὸ ἔργον ἀργότερα ἐπωλήθη 100 000 φράγκα. Ἐν ἄλλο ἔργον ἐπίσης, τὸ διπόιον ἱγνοράσθη ἐσχάτως ἀπὸ κάποιον πλούσιον ἀντὶ 160,000 φράγκων, τὸ εἰχε πωλήσει ὁ Μάροες πρὸ ἑτῶν 200 φράγκα!

—Ἐγεννήθη ἐν Ἀμβέργῃ τῷ 1860, μετέβη εἰς Γερμανίαν καὶ Ἐλβετίαν, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ πέντε ἔτην πλεῖστα σπουδαὶ καὶ σκιτσαὶ, τὰ διποῖα ἔκαμε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, εὑρίσκονται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Χάγης. Μετέβη κατόπιν εἰς Παρισίους, ὅπου διέμεινεν ἔτη τινά, εὐτυχισμένα. Ἀλλ' ἔξεργάγη ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος καὶ μετέβη εἰς Χάγην. Μετ' ὅλιγον ὁ διακοσμητικὸς Ἰωνάραφος Cottier τὸν προσεκάλεσεν εἰς Λονδίνον, ὅπου μετέβη διὰ τὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ Μάροες ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ πεντά καὶ σχέδον ἄγνωστος.

—Οἱ Ἀγγλοί συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς σέρβος Róyal Póws, πρόεδρος τῆς «Εταιρείας τῶν ποιητῶν», διηλῶν ἐν τῷ ἐτησίῳ γεύματι τῶν μελῶν, ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν ἴδρυσεως οἶκου ὡς μᾶλλον ναοῦ τῆς Ποιήσεως ἵνα τιμῶνται οἱ ποιηταὶ τῆς M. Βρεττανίας τὰ δ' ἔργα των νὰ είνει εἰς πάντας προσιτά, διὰ πλήρους βιβλιοθήκης περιλαμβανούσης τὰ ἔργα τῶν Ἀγγλῶν ποιητῶν.

—Ἀπέθανεν εἰς Bourg-la Reine τῆς Γαλλίας ὁ Leon Bloy, συγγραφεὺς τριακοντάδος ἔργων διακρινομένων διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὸ ἐκκεντρικὸν τῶν ἰδεῶν του, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐστερήθη καὶ φίλων καὶ εὐμαρείας. Ἐκ τῶν ἔργων του ἀξια λόγων είνει ἡ Πτωχὴ γυναῖκα, Τὸ αἷμα τοῦ πτωχοῦ, ἡ Κλαίσισα, Ἡ ψυχὴ τοῦ Ναπολέοντος, ἀνώτερον δ' ὅλων δο «Ἀπελπισί». Τὸ τελευταῖον του ἔργον «Σκέψεις ἐρημιτῶν» ἔξεδόθη πρό τινων μηνῶν. Οἱ Bloy ἦτο 71 ἑτῶν.

—Ἐθνικὸς ἔρανος διενεργεῖται εἰς Γαλλίαν, ὅπως ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν φρογεύμαντα ἥρωα ἀεροπόρον Γκυμέρο.

—Αἱ Βρεττανικαὶ ἀρχαὶ διέταξαν τὴν κατασκευὴν 17 κινηματοθέατρων εἰς τὸ Γαλλικὸν μέτωπον, περιλαμβάνοντα 1000 θεατάς.

—Κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας ἀπεβίωσεν εἰς Βενετίαν ὁ Ἰωνάραφος Γουλιέλμος Τζάρντι. Τὰ ἔργα του Ἰωνάραφου τούτου, ὃστις κατ' ἐξοχὴν είνε περίφημος

τοπειογράφος, ὑπάρχουν διεσκορπισμένα εἰς τὰς διαφόρους πινακοθήκας, Ἰταλικὰς καὶ ἔνεγας. Ὁ Τζάρντι εἰλέχει καταστῆ περίφημος εἰς τὸ ἔξωτερικόν.

—Ἐπω τὴν ἡμέραν τοῦ Παρίσιος ἐν τετράδιον μὲ κειρόγραφα ποιήματα τοῦ Μπωντελαΐρ ἀντὶ 4,610 φρ., Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχουν καὶ πέντε ἀπὸ τὰ «Μικρὰ πεζὰ Ποιήματα» τοῦ ποιητοῦ.

—Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐν Ρωσίᾳ ἐχάθησαν ἐκ τῶν Ἀγαπτόρων πολυτιμώτατα κοσμήματα, ἐν οἷς τὰ τοῦ Ρωσικοῦ Στέμματος, φυλασσομένα ἐπὶ αἰῶνας εἰς τοὺς σιδηροῦς θόλοις τῶν Ἀγαπτόρων, ἀξίας 100,000,000 δολλαρίων. Ἐπίσης ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ μουσείου του Μ. Λουκός Νικολάεβιτς ἐκλάπησαν θησαυροὶ ἀξίας 5 ἑκατομμυρίων ρουβλίων.

—Κατόπιν τῆς Γερμανικῆς ἐπιθέσεως ἐν Ἰταλίᾳ, ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς περιφρούρησιν τῶν μνημείων τέχνης ἐν Βενετίᾳ. Οἱ τέσσαρες περίφημοι ἄντες τῆς προσόψεως τοῦ Ἀγ! Μάροκου μετὰ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κολλεόντι μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

—Εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία τῶν Παρισίων θά στηθῇ μεγαλοπρεπές μνημεῖον συμβολίζον τὴν δρᾶσιν τοῦ Συμμαχικοῦ Ερυθροῦ Σταυροῦ. Εἰς τὰς εἰσφορὰς μετέσχε καὶ ἡ Ἐλλάς διὰ 3,500 φρ.

—Ἡ δονομαστὴ ἡμοποιὸς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου Εἴδη Λαβιλλέρ ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον, ἐγκλεισθεῖστα εἰς μοναστήριον Καρμηλιτῶν. Εἰνε γνωσταὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἰδιοτοπίαι της. Τὸ σπίτι της ἦτο ἐν μουσείον, μὲ συλλογὰς ἀρχαιοτήτων, πίνακας καὶ ἀγάλματα ὅλων τῶν σχολῶν, μὲ δωμάτια ἐπιπλωμένα καθ' ὅλους τοὺς ωρμούς. Διαρκῶς δῆμος ἡ καλλιτέχνις ἡλασσος τὴν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν. Εἰς τὴν σκηνὴν ἔπαιζε πάνιοτε μὲ κέρι καὶ φαιδρότερα μὲ μίαν τρέλλαν ἀπερίγραπτον. Δι' αὐτὸν κατεπλάγη ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἀπὸ τὴν ἀπόφρωσίν της νὰ γίνη μοναχή. Τὸ μέγασόν της μένιτι ἦδη ἔρη μον καὶ ἡ πλήρης ἰδιοτοπίαν ἡμοποιὸς κωμένη στὰ ράσα, μὲ πρόσωπον γεμάτον ριτίδας καὶ φαιναὶ μαλλιῶν, φαίνεται ὡσάν σκια—δρᾶς ἀφηγεῖται Παρισίους δημιουργάφος.

—Ἡ ἡμοποιὸς τῆς Γολλικῆς Κωμῳδίας δ. Καικηλία Σοζέλ ἐνήγαγε τοὺς συγγραφεῖς μιᾶς ἐπιθεώρισεως διότι τὴν ἐσταύρωσαν κατὰ τρόπον «ἄκοσμον» ξητούσα ἀπόζημίωσιν 10,000 φρ. Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τοὺς συγγραφεῖς δις «ἀπερβάντας τὰ δρια ἐντὸς τῶν διποίων ἀποίων ἐπιτρέπεται ἡ παρφδία» εἰς 300 φρ. ἀποζημίωσιν.

—Ἀπέθανεν εἰς τῶν κορυφαίων μυστῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπιστήμης ὁ Durkheim, συνεργιτὴς τῶν παραδόσεων τῆς θετικῆς φιλοσοφίας καὶ θεμελιωτὴς τῆς κοινωνιολογίας ἐν Γαλλίᾳ.

—Ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν ὡς ἔλαβε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ὁ Ἀδριανὸς Μπερτράν, ὁ τυχὼν πέρυσι τοῦ ἐνδέ τῶν δύο βραβείων τῆς Ἀκαδημίας Γκονκούρ, διὰ τὸ ἔργον του «L' Appel du sol». Εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον ἐνεφανίσθη μὲ τὸ ἔργον «Première Bérénice». Εἰνε ἐπίσης δις συγγραφεῖς τοῦ ἔργου «L' orage sur le jardin de Candide».

—Υπὸ τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας ἀπενεμήθη τὸ ἐφετειὸν ποιητικὸν βραβεῖον ἐκ 4,000 φρ. εἰς τὸν Π. Ρουζέ καὶ τὸν M. Λεβέλ, ἐκάτερος τῶν διποίων ἔγραψεν Ὁδήν πρὸς τὴν Γαλλίαν.